

Butlletí Àrquies

El butlletí trimestral de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat

Desembre 2015

EDITORIAL

2015, Europa de braços creuats davant el drama dels refugiats

REFLEXIONS

Dones defensores de Drets Humans

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

Conflictes actuals; conflictes oblidats

Perseguides per ser dones

Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

Orientació sexual i identitat de gènere

TESTIMONIATGE DE GIORGI GASVIANI

Sol·licitant d'asil georgià per la seva orientació sexual

SUMARI

EDITORIAL

3 2015, Europa de braços creuats davant el drama dels refugiats

REFLEXIONS

6 Dones defensores de Drets Humans

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

9 Conflictes actuals; conflictes oblidats

10 Perseguides per ser dones

11 Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

12 Orientació sexual i identitat de gènere

TESTIMONIATGE

14 Giorgi Gasviani
Sol·licitant d'asil georgià
per la seva orientació sexual

CCA(R)

Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat | 10 ANYS COMPROMESOS

Editorial

2015, Europa de braços creuats davant el drama dels refugiats

Lamentem que el 2015 acaba com un nou any en el qual la Unió Europea “s’ha creuat de braços” enfront de la crisi humanitària que viuen les persones refugiades dins i fora de les fronteres europees. Assenyallem els moments clau per mostrar com els països europeus no han estat a l’altura d’aquesta situació.

Gener: Estirada d’orelles a Espanya. Després de visitar Ceuta i Melilla i reunir-se amb diferents organitzacions -entre elles CEAR-, el comissari de Drets Humans del Consell d’Europa va denunciar la pràctica de les devolucions il·legals, l’ús excessiu de la força, l’arbitrarietat en els trasllats a la Península així com la impossibilitat de les persones subsaharianes d’accedir a les oficines d’asil.

Febrer: Justícia lenta i ineficaç en el cas Tarajal. [En el primer aniversari de les morts en El Tarajal](#), CEAR al costat d’Amnistia Internacional, van posar de manifest les llacunes en la recerca dels successos a la frontera de Ceuta amb el Marroc que van acabar amb 15 persones mortes. Mesos després, el jutjat de

Ceuta va decidir l’arxiu provisional de la causa, [una decisió davant la qual CEAR ha presentat recurs d’apel·lació](#).

Març: Intent de legalitzar l’il·legal. Malgrat la denúncia per part d’organismes com el Consell d’Europa i de nombroses organitzacions, el Congrés dels Diputats va aprovar la Llei de Seguretat Ciutadana en la qual s’inclou una esmena que pretén donar cobertura legal a les devolucions il·legals -conegudes com “en calent”-, que es porten produint des de fa anys a Ceuta i Melilla. Per CEAR, aquesta mesura impedeix l’accés al dret d’asil en justificar la devolució im-

mediata sense accés al procediment i a les garanties degudes. A més a més, al març gràcies al recurs presentat per CEAR, el Tribunal Europeu de Drets Humans va paralitzar l’expulsió de Cris-telle, una dona camerunesa perseguida per motius de gènere que va sol·licitar asil en l’aeroport

de Madrid. Després de 23 dies a Barajas, Cris-telle va poder entrar a Espanya gràcies a una autorització per raons humanitàries.

Editorial

Abril: Mediterrani, fossa comuna. Una embarcació va naufragar poc després de sortir de Líbia i 400 persones van perdre la vida, en la pitjor tragèdia recent en el Mediterrani. Uns dies després, enfront de la illa italiana de Lampedusa, la dramàtica xifra ascendeix a 700. Malgrat les

del Sud o la República Centreafricana, al costat del sorgiment de nous conflictes com a Ucraïna o Nigèria, són les principals causes d'aquest alarmant increment enfront del com la comunitat internacional no pren mesures efectives. També vam saber que l'any anterior Espanya va rebre

paraules de commoció dels líders europeus davant el succeït, [no s'han posat les mesures necessàries](#) perquè el Mediterrani deixi de ser la ruta més mortal del món.

Maig: Cap a una política comuna d'asil. La Comissió Europea planteja en l'Agenda Europea de Migracions una sèrie de mesures comunes com un sistema de reubicació, un sistema comú d'asil, i unes altres sobre vigilància i rescat a les fronteres. No obstant això, la falta de voluntat dels Estats ha impedit engegar algunes de les solucions que es proposaven.

Juny: Desplaçament sense precedents. Amb motiu del 20 de juny, Dia Internacional del Refugiad, vam saber que la xifra de persones que s'han vist obligades a fugir de les seves llars [fregava ja els 60 milions](#). Un drama humanitari sense precedents des de la II Guerra Mundial. La recrudescència de les guerres a Síria, Sudan

menys de l'1 per cent de totes les sol·licituds presentades en la UE.

Juliol: Se subhasten refugiats. Després del naufragi d'abril, els ministres europeus 'van regatejar' la proposta de mínims d'acollir a 60.000 persones refugiades a causa de països com Espanya, que només va acceptar acollir a menys de les 5.837 places d'acolliment que li assignava la Comissió Europea entre reubicacions i reasentaments. Vam qualificar aquesta reunió com una mostra de ["deshumanització de la política europea"](#) i vam denunciar aquest tipus de negociacions amb el vídeo de CEAR ["Qui dona menys?, la subhasta de refugiats"](#)

Agost: Més arribades, moltes reunions, cap acord. Europa segueix sense oferir una alternativa segura als refugiats. En només una setmana d'agost van arribar més de 25.000 a les illes gregues més properes a Turquia. Mentre, els líders

Editorial

europaus segueixen embardissats en reunions tan interminables com a infructuoses.

Setembre: La imatge que va fer vessar el got de les consciències. Els últims dies d'agost Europa va semblar "descobrir" el drama dels refugiats amb les imatges de famílies senceres amuntegant-se en els ports de les illes gregues i en les andanes de les estacions de tren de diferents països. La fotografia de Aylan, un nen ofegat a les ribes del Mediterrani, es va convertir en la gota que va satisfer el got en les consciències de mig món, que va donar enormes mostres de la seva indignació i solidaritat. Per la seva banda, els governs europeus es van apressar a incrementar les places d'acolliment fins a les 160.000, una mesura que CEAR va qualificar com "[un pas endavant, però insuficient](#)". A Espanya fins al moment s'ha traduït en l'acolliment de 18 persones.

Octubre: Una fortalesa anomenada Europa. Bulgària, Hongria, Calais, Ceuta i Melilla. Mentre la construcció i reforçament de tanques a Europa no deixa de créixer, països com Àustria, Alemanya i Croàcia mantenen tancades les seves fronteres durant setmanes amb el clar objectiu d'impedir el pas dels refugiats.

Novembre: Reubicació a comptagotes. El dia 8 van arribar a Espanya els primers 12 ressituats. Diversos països europeus han iniciat els trasllats des d'Itàlia, però fins avui les reubicacions no arriben ni tan sols a 200, enfront de les 180.000 previstes -entre reubicacions i reassentaments- en un període de dos anys. Un procés "[dolorosament lent](#)", que ha fet que milers de refugiats arribats a Europa hagin optat per ressituar-se a si mateixos, emprant un camí de milers de quilòmetres en condicions

duríssimes agreujades pel fred i el tancament de diverses fronteres.

Desembre: L'any dels (tristos) rècord. El 2015 acaba amb un any record en el nombre d'arribades per mar. [Segons la OIM](#), al voltant d'un milió de persones es van veure obligades a arribar a Europa per mar. Però la xifra més desoladora és que a prop 3.700 van perdre la vida en l'intent. Malgrat això, els dirigents europeus segueixen sense prendre mesures per evitar-ho. Europa segueix mirant cap a un altre costat.

Propostes

Davant d'aquesta situació, vam engegar la campanya [UErfanos](#) en la qual es proposen mesures per afrontar el drama humanitari que viuen els refugiats i que ha estat recolzada per 5 organitzacions i més de 18.000 signatures.

CEAR va fer arribar als partits 40 propostes per millorar el dret d'asil

"Cada dia que passa és més urgent engegar

les mesures que venim reclamant com la creació de vies segures. Per desgràcia, els conflictes no estan remitent pel que si no oferim alternatives als quals fugen de la persecució i els conflictes, el Mediterrani tornarà a ser una gegantesca fossa comuna en 2016", va reivindicar Estrella Galán, secretària general de CEAR.

Com a mesures clau, des de l'entitat reclamen reforçar els programes de reassentament, impulsar el procés de reubicació, permetre la possibilitat de demanar asil en ambaixades i consolats de tercers països així com activar la concessió de visats humanitaris.

A més, CEAR va fer arribar a tots els partits polítics [40 propostes](#) per a la millora de la protecció del dret d'asil a Espanya.

Reflexions

Dones defensores de Drets Humans

Antonio García

Entre els dies 29 de setembre i 10 d'octubre va tenir lloc el programa Ciutats Defensores dels Drets Humans. En el marc d'aquest projecte, sis defensors de drets humans (quatre dones i dos homes) van participar a actes i col·loquis a 14 municipis de la província de Barcelona, difonent la seva feina com a defensors de drets humans i participant en debats amb la ciutadania assistent. A continuació, els presentem l'experiència de les quatre dones que van prendre part al programa aquest any:

Maryam Al Khawaja

La Maryam Al Khawaja és una activista de Bahrain que va participar a les protestes per la primavera àrab al seu país. De fet, va ser una de les organitzadores d'aquestes protestes. Per

defensar drets tan bàsics com la llibertat d'expressió i de reunió va estar a la presó, com el seu pare i el seu oncle, que encara hi són, i ha de viure exiliada a Dinamarca. Si torna, haurà de passar 5 anys a la presó, a més d'afrontar una sèrie de judicis pels quals podrien condemnar-la fins a cadena perpètua.

Actualment, es dedica a anar de país en país, parlant amb governs i institucions i difonent el seu testimoni de la repressió que el règim de Bahrain porta a terme sobre els que protesten. I això mateix va fer als municipis que participaven al programa Ciutats Defensores dels Drets Humans, [on va compartir el que va viure allà quan la policia va atacar la gent acampada a la Plaça de la Perla](#), acció durant la qual van morir diverses persones i de la qual ella va tenir la sort de poder sortir.

Va ser després d'aquest fet que va sortir de Bahrain per donar el seu testimoni a Ginebra, amb la "sort" que va sortir just abans de que les tropes d'Àrabia Saudita entressin al país, moment a partir del qual no hagués pogut sortir segurament. La repressió contra els manifestants des d'aquest moment ha estat encara més dura segons explica Al Khawaja. Però la gran influència del seu país fa que la comunitat internacional torni la mirada cap a un altre costat.

El seu retorn a Bahrain és complicat en aquest moment, ja que aniria directament a la presó. Però tot i així, no ho descarta. "Quan pensi que puc fer més pel meu país des de la presó que a l'exili, tornaré" diu Al Khawaja, qui no descarta que aquest moment arribi més d'hora que tard.

Yolanda Oquelí

"Qui pot viure sense aire ni aigua?." Així començava la guatemalenca Yolanda Oquelí les seves xerrades amb els estudiants catalans als

Reflexions

instituts que van participar al programa Ciutats Defensores dels Drets Humans.

I és que aquesta és la base de la seva lluita. Que la contaminació i l'explotació de la terra no acabi amb els recursos que ens donen la vida i que per tant són tan importants per tots i totes.

Però aquesta tasca no és gaire senzilla i l'ha enfrontat amb enemics terriblement perillosos que tenen interessos foscos en aquests recursos. Prova d'això és [la bala que porta allotjada al costat de la seva columna](#), recordatori d'un atemptat contra la seva vida que li fa mal cada dia, però que també li recorda l'important que és el seu treball. I és que l'activitat de les empreses extractives que operen al seu país mou molts diners i és per tant un terreny delicat. Però segons Oquelí, cal lluitar amb els que posen en perill la salut de tots tan sols pel seu benefici econòmic personal.

Amb la seva feina, Oquelí posa en dubte el concepte de progrés d'aquestes grans empreses, que prometen una millora però que, o bé no és tal o s'aconsegueix a un preu molt alt. "No rebutgem el progrés, com ells diuen, sinó que qüestionem el preu que hem de pagar per

aquest progrés." Perquè aquest progrés, molt entès de grans economies, s'oblida de la gent del seu país, que ha de patir les conseqüències de l'extracció minera.

Ruth Mumbi

A Kènia, la desigualtat, econòmica i social, és una desoladora realitat amb la qual han de viure els milers de persones que viuen als barris marginals. I més encara en el cas de les dones, que han de patir una doble discriminació.

La Ruth Mumbi és una de les principals dones que lluiten per canviar aquesta realitat. Va fundar Bunge La Wamama Mashinani (Parlament de les Dones en suahili), un moviment popular per la justícia social i la rendició de comptes al seu país, i va ser una de les impulsores del moviment de dones Warembu Ni Yes, que dona suport a la nova constitució nacional. Però la seva tasca és molt amplia.

Als barris marginals de Nairobi, com el que habita Mumbi, [la vida no té cap valor](#). Els nens i joves d'aquestes àrees són criminalitzats per una raó que no han pogut escollir, com néixer en aquest context i no en un barri ric, i la policia no

Reflexions

té por de matar-los perquè saben que les seves famílies no els poden denunciar.

A més, aquestes execucions arbitràries no són ni tan sols registrades com a accions policials, i els cossos de les víctimes moltes vegades són trobats al bosc, com si fossin víctimes d'un criminal qualsevol.

En aquest context, la feina de la Ruth Mumbi i de les seves companyes kenyanes és vital. La seva denúncia d'aquests fets, a Kènia i a l'estranger, trasmet al món aquesta realitat i és el primer pas cap a una societat justa que respecti els drets de tota la població, i no tan sols els de aquells que tenen la sort de néixer homes i amb tot el que puguin desitjar.

Helena Maleno

La defensa dels drets humans també té lloc molt a prop nostre. La lluita de la Helena Maleno per a que es respectin a les portes d'Espanya és una bona prova d'això.

La periodista andalusa establerta a Tànger i el seu col·lectiu "[Caminando fronteras](#)" defensen el respecte dels drets humans als processos migratoris al Mediterrani, i especialment a les fronteres de Ceuta i Melilla amb el Marroc. Una tasca molt difícil d'aconseguir davant de l'actitud de les autoritats a un costat i altre de les tanques que marquen on acaba Europa i comença el continent africà.

Per fer la seva feina, Maleno i les seves companyes han estat agredides diverses vegades. Però tot i així s'enfronten a tota l'hostilitat de les fronteres sud de la Unió Europea per tal d'evitar més morts i abusos dels que ja hi ha.

Morts com [la del jove Sonko](#), d'origen senegalès, qui va morir ofegat tractant de tornar a les platges marroquines després d'haver sigut interceptat per la Guardia Civil en el seu intent d'arribar a terra espanyola per la costa de Ceuta. Sonko no sabia nedar, però la Guardia Civil, que li obligava a anar cap enrere, no va anar en la seva ajuda fins que va ser molt tard.

Per desgràcia, Sonko no és l'únic que corre una sort similar a les nostres fronteres. Hi ha molts més, joves i adults, homes i dones, fins i tot nadius, que s'enfronten a la mort i a la brutalitat policial pel seu objectiu d'arribar a Europa. Alguns l'aconsegueixen, però d'altres, com aquest jove subsaharià sofreixen les pitjors conseqüències pel seu desig d'emigrar.

"La migració no és un fenomen, con diem. És un dret" diu Maleno. Un dret que no es respecta a les portes del nostre estat i pel que ella i les seves companyes lluiten cada dia amb increïbles esforços.

Violacions de Drets Humans

CONFLICTES ACTUALS; CONFLICTES OBLIDATS

Sudan del Sud: les necessitats humanitàries després de més de dos anys de conflicte són immenses

Les necessitats humanitàries romanen immenses, particularment a les zones afectades pel conflicte. Al Setembre , aproximadament 3.9 milions de persones- 34% de la població ha patit inseguretat d'aliments severa i malnutrició, una xifra un 80% més alta que en el mateix període al 2014. D' acord amb l'anàlisi de l'IPC d'octubre-desembre es calcula que 40.000 persones probablement en l'estat d'Unitat patiran condicions de fam sense el recolzament immediat d'ajuda humanitària.

Tot i que a l'agost de 2015 es va firmar un acord de pau, els conflictes segueixen vigents a diferents parts del país, provocant més persones desplaçades. El conflicte a l'Estat d'Unitat des de l'abril fins l'actualitat ha estat particularment brutal i ha estat marcat per una àmplia i extensa violència i abusos als drets humans de la població civil. A part de les batalles en els tres estats afectats pel conflicte a l'Alt Nil-Jonglei, Unitat i Alt Nil- la crisi s'ha expandit a zones estables del país, particularment a l'Oest i al centre.

Fuente: <http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2016IOMSouthSudan-Consolidated-Appeal.pdf>

La implicació de Rússia al conflicte siríà: només ataca blancs terroristes?

Les forces armades de Rússia van intervenir formalment en el conflicte armat a Síria el 30 de setembre del costat del govern siríà, un aliat de llarg termini , amb el llançament de múltiples atacs aeris. Avions militars d'ala fixa situats principalment a la base aèria Hmaymim a la localitat de Latakia han portat a terme des de llavors milers de vols de combat a tot el país i han atacat milers d'ubicacions que Rússia ha descrit com blancs " terroristes". Les forces armades de Rússia també han desplegat bombarders de llarg abast de Rússia, míssils de creuer llançats des del mar i, segons militars analistes, helicòpters de combat, tancs, artilleria i sistemes de llançacoets múltiples.

Les autoritats Russes han afirmat que les seves forces armades només estan atacant objectius terroristes i no han reconegut públicament que hagin causat cap mort o ferit civils i han rebutjat tals afirmacions com a part d'una guerra d'informació. Però d'acord amb organitzacions de drets humans de Síria , els atacs de Rússia a Síria han causat centenars de morts civils que no participen directament en les hostilitats i han destruït o danyat hospitals i dotzenes d'habitatges i altres objectes de caràcter civil.

Fuente: <http://www.irinnews.org/report/102334/sri-lanka-s-torture-machine-continues-inpeacetime>

Violacions de Drets Humans

Les tortures continuen a Sri Lanka en temps de pau

El nou govern de Sri Lanka ha estat elogiat pels seus esforços de reconciliació després d'una devastadora guerra civil. No obstant això, la població civil encara segueix sent segrestada, torturada i patint abusos sexuals per part de les forces de seguretat, segons un article publicat avui. Els abusos són l'eco d'un passat no tan distant. La guerra va sorgir a principis de 1980 a l'illa quan els "Tamil Tigers" van començar a lluitar per una terra lliure per a l'ètnia minoritària Tamil, que havia patit discriminació per part de la majoritària Sinhalese. El conflicte va acabar al Maig del 2009 amb la derrota dels "Tamil tigers", però per aquell moment més de 100.000 persones havien sigut assassinades, la majoria civils.

Fuente: <https://www.amnesty.org/download/Documents/MDE2431132015ENGLISH.PDF>

PERSEGUIDES PER SER DONES

Amèriques: promoure els drets sexuals i reproductius a les Amèriques és motiu d'atac

Així, les dones, les persones LGBTI i els que promouen una visió de la sexualitat i reproducció basada en drets, arriben a constituir-se en blancs concrets de diferents formes de violència presents a les Amèriques. Les defensores s'enfronten constantment a insults i declaracions estigmatitzants difoses àmpliament a través dels mitjans de comunicació i són objecte d'intromissions arbitràries en la seva vida privada amb la intenció d'exhibir, estigmatitzar-les i intimidar-les. Addicionalment, han patit atacs físics, amenaces de mort i atacs contra la seva vida. Els atacs no es dirigeixen únicament a elles com a defensores, sinó a les seves famílies, i tenen per objectiu disminuir la seva capacitat de treball, així com intimidar per aconseguir que l'abandonin.

Les organitzacions que promouen i defensen els drets sexuals i reproductius han patit també una sèrie de restriccions injustificades i atacs a causa del seu treball. Per exemple, aquestes organitzacions han estat objecte de litigis promoguts per retirar-los la personalitat jurídica, enfronten grans obstacles per registrar-se, regularitzar el seu estatus i constituir-se formalment; regulacions legislatives i administratives també busquen restringir les seves activitats. Algunes organitzacions han arribat a ser comparades amb organitzacions criminals o terroristes.

Fuente: <https://www.amnesty.org/download/Documents/AMR0127752015SPANISH.PDF>

La resposta de Tanzània a les persones refugiades provinents de Burundi ha fallat a les dones i nenes

La recent crisi a Burundi ha forçat la fugida de més de 220.000 refugiats, dels quals la meitat són dones. Molts han experimentat violència basada en el gènere (VBG), inclosa la violència sexual, durant la seva fugida a la seguretat. Gairebé el 50 per cent de les dones de Burundi i nenes que van informar de la violència de gènere a la seva arribada a Tanzània requereix atenció post-violació.

Violacions de Drets Humans

No obstant això, molts refugiats a Tanzània diuen que l'amenaça de la violència continua al seu país de refugi i al voltant dels mateixos camps on haurien de sentir-se segurs. Les dones i les nenes són sempre desproporcionadament afectades en temps de conflicte, de manera que la prevenció i resposta a la violència de gènere ha de ser central en qualsevol resposta humanitària. Les respostes inútils dels donants i de les autoritats de Tanzània han donat lloc a condicions terribles per a les dones refugiades de Burundi i les nenes, però la comunitat humanitària també els ha fallat.

Fuente: <http://www.refugeesinternational.org/s/20151222-Tanzania.pdf>

Nigèria i el tràfic per a fins d'exploració sexual

D'acord amb el Departament de Trànsit d'Estat dels Estats Units de Persones 2015: "Nigèria és, trànsit, país de destinació i d'origen per a les dones i els nens víctimes del tràfic laboral i el sexe forçat". Si bé l'informe de l'OEAA es centrarà en el tràfic transfronterer, cal destacar que una proporció molt més gran del tràfic amb diversos fins (la prostitució, la servitud domèstica, treball forçat, la mendicitat del carrer i de sostracció d'òrgans), es produeix dins de les fronteres de Nigèria. En molts casos, el tràfic intern constitueix un primer pas per al trànsit de Nigèria. D'altra banda, tot i que Europa és el principal destí del tràfic de Nigèria, cal assenyalar que també es dona el tràfic sexual a l'Àfrica Occidental, Àsia Central, Orient Mitjà o Àfrica del Nord. El càlcul del nombre de víctimes del tràfic sexual de Nigèria a Europa segueix sent una tasca difícil. Tot i que les fonts es refereixen a un nombre significatiu Sine Plambech, en una extensa dissertació de doctorat sobre "Control de Migració i Anti-Tràfic en les vides de migrants nigerians i treballadores sexuals després de la deportació d'Europa", no calcula el nombre de dones nigerianes que venen sexe a Europa, "simplement perquè en realitat no hi ha estadístiques fiables o creïbles en aquesta àrea específica".

Fuente: <https://easo.europa.eu/wp-content/uploads/BZ0415678ENN.pdf>

DRETS ECONÒMICS, SOCIALS, CULTURALS I AMBIENTALS

La contaminació del delta del Níger: una violació de drets humans

Cada any hi ha centenars de vessaments de petroli al delta del Níger, causats per les canonades velles i en mal estat o activitat criminal, com ara el robatori de petroli. Aquests vessaments tenen un impacte devastador en els camps, els boscos i la pesca dels que en depèn l'alimentació i mitjans de vida de la majoria de persones de la regió. Els vessaments de petroli també contaminen l'aigua potable i exposen a les persones a riscos de salut greus. La prevenció dels vessaments de petroli ha de ser una prioritat, però un cop produïts, una ràpida i eficaç neteja i rehabilitació de la contaminació i danys al medi ambient és fonamental per a la protecció dels drets humans. Si la contaminació i els danys ambientals persisteixen, llavors, amb freqüència, es dona la violació associada de drets humans, portant a les persones a una pobresa més profunda a través del dany a llarg termini als mitjans de vida i de salut.

Fuente: <https://www.amnesty.org/download/Documents/AFR4427462015ENGLISH.PDF>

Violacions de Drets Humans

El dret a l'habitatge en entredit per a la preparació dels Jocs asiàtics d'interior i arts marciais al Turkmenistan

Les autoritats han intimidat a les persones que viuen al país i fins i tot a l'exili per a mantenir el silenci sobre les condicions de vida a Turkmenistan, i negat l'accés a observadors independents. És estrany que informació fiable estigui disponible fora del país, mentre que el país s'enfronti poc o gens a les crítiques dels socis internacionals que sovint ignoren els expedients greus de drets humans i normalment estan més interessats en les seves riqueses de petroli i gas que en la difícil situació de la seva gent. Sota aquest vel de secret i impunitat, res no pot aturar a les autoritats de cometre nous abusos. Això s'estén als drets econòmics i socials, com s'exemplifica en la decisió de destruir les cases construïdes privadament i desarrelar als seus habitants, desallotjant-los a la força convertint a milers de persones en persones sense llar, per donar pas a més "embelliment" de la capital Ashgabat i els seus voltants per la preparació dels cinquens Jocs asiàtics d'interior i arts marciais al 2017. Fuente: <https://www.amnesty.org/download/Documents/EUR6126932015ENGLISH.PDF>

És l'educació la principal víctima de Boko Haram?

Mentre que el segrest massiu, els milions de desplaçats, i els atacs suïcides implacables han rebut la major part dels titulars, l'èxode de centenars de persones i la desintegració del sistema educatiu podrien ser un llegat més durador de Boko Haram que porta el nord-est de Nigèria una generació cap enrere. Escoles i universitats han estat els objectius particulars del grup militant islàmic des que va començar la seva insurgència al 2009. Més de 1.100 escoles han tancat o han estat destruïdes des del començament de 2015 en tota la regió de la Conca del Llac Txad, que també abasta parts de Níger, Camerun i Txad. El nord-est de Nigèria s'ha vist més afectat. Molts dels edificis abandonats ara allotgen als desplaçats interns.

Fuente: <http://www.irinnews.org/report/102274/is-education-boko-haram-s-biggest-victim>

ORIENTACIÓ SEXUAL I IDENTIDAD DE GÈNERE

Les persones transsexuals en perill a Centreamèrica

Les dones transsexuals entrevistades van descriure com l'estigma cultural omnipresent i la discriminació afecta la seva capacitat de trobar l'accés segur al mercat de treball legal. Una dona d'Hondures explica: "Vaig haver de deixar cada feina que he tingut a causa dels riscos. Vaig trobar feina després que el meu amic fos assassinat en un restaurant, però em van acomiadar després que tres persones van venir a buscar-me per matar-me. El propietari va dir que era massa perillós per a ell, els seus treballadors i els clients tenir-me a mi. Tenia raó, però no em va servir de res. Finalment ella va trobar feina amb la seva comunitat fent divulgació i educant a la joventut i gràcies a la seva experiència prèvia com a treballadora sexual. "Jo no vull ser una prostituta, però no hi ha moltes opcions per a persones transsexuals a El Salvador. Em vaig veure obligat a fer-ho". Una dona mexicana va fer-ne ressò: "La majoria de persones transexuals es veuen obligades a prostituir-se".

Fuente: http://www.unhcr.org/5630f24c6.html#_ga=1.92324766.264387057.1413807430

Violacions de Drets Humans

L'homosexualitat un delicta a Gàmbia

Gàmbia ha aprovat durant l'any 2014 una reforma del codi penal que tipifica el delicta d' "homosexualitat agreujada" i preveu condemnes de cadena perpètua per a les persones que cometin aquests delictes. La reforma del Codi Penal, aprovada per l'Assemblea Nacional es refereix a "greus delinqüents" referint-se a individus amb prèvies condemnes per homosexualitat, així com les persones amb VIH. Segons Human Rights Watch i Amnistia Internacional, l'aprovació de la llei homòfoba a Gàmbia posa a la ja perseguida Població LGTB en major risc de desprotecció i abús. A més, el president de Gàmbia, Yahya Jammeh, que va qualificar l'any passat als homosexuals com a "feristes" i va assegurar que el seu Govern s'enfrontaria a ells "de la mateixa manera que combat als mosquits de la malària.

Fuente: http://perseguidoslgtb.org/doc/Dossier_CEAR_WEB.pdf

La manca de protecció en front la discriminació a les persones trans a Europa

La discriminació basada en l'orientació sexual segueix sent àmpliament poc notificada, la qual cosa dificulta l'avaluació de l'eficiència de les lleis nacionals d'aplicació de la Directiva 2000/78 / CE relativa a l'establiment d'un marc general per a la igualtat de tracte en l'ocupació i l'educació (Directiva d'igualtat d'ocupació) en aquest camp. Una anàlisi de l'existent jurisprudència dels Estats membres mostra que la major part de les qüestions pendents espinoses són relatives a la discriminació i la interpretació de les mesures nacionals a l'hora d'implementar la directiva inclouen la inversió de la càrrega de la prova, utilitzant proves estadístiques, i la interpretació del que constitueix assetjament en el lloc de treball. Les persones trans segueixen insuficientment protegides contra la discriminació. Els tractats de la UE no donen explícitament protecció contra la discriminació basada en la identitat de gènere, i només sis Estats membres de la UE protegeixen explícitament les persones trans de dita discriminació.

Fuente: http://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/protection_against_discrimination_legal_update_2015.pdf

Testimoniatge

Giorgi Gasviani

Sol·licitant d'asil georgià per la seva orientació sexual

“Tot va començar quan vaig trobar a la biblioteca del col·legi un diccionari d'espanyol-georgià. Un diccionari per a turistes, que tradueixen frases senceres. Em va agradar. Em vaig posar a estudiar-lo. De fet, una nit de Cap d'Any vaig trucar a un número a Espanya per posar en pràctica el que havia après.

-¿Un número qualsevol?

-Sí, escollit a l'atzar. Volia saber si em podia fer entendre. Hi vaig trucar per desitjar bon Any Nou. ¡l em van entendre!

Giorgi Gasviani va néixer a Geòrgia fa 27 anys. És homosexual, i això al seu país, diu, equival a ser un empestat. Sempre havia volgut marxar, per tant, i si va estudiar Filologia Hispànica va ser no només per aquell amor precoç i espontani per la llengua, sinó perquè aquell passaport ho necessitava. Divendres passat, Gasviani va explicar la seva història en el marc de les jornades sobre Dret d'Asil per Motius d'Orientació Sexual que va organitzar el Centre d'Estudis Jurídics de la Generalitat.

-El 2011, gràcies a una beca, vaig venir per primera vegada a Espanya, i vaig poder posar nom a la meva orientació sexual.

-Ah. ¿l abans?

-Abans jo sabia que era diferent, però per falta d'informació no hi podia posar nom. A Geòrgia és com si els homosexuals no existissin. Hi ha ignorància i rebuig. Als homosexuals els diuen que no es mereixen viure. L'Església afirma que és una cosa que es cura. Gràcies a l'Església jo era un malalt.

-¿Què va trobar aquí?

-Vaig descobrir que podia existir una relació entre dos homes, que dos homes podien estar junts i ser feliços. Vaig descobrir que no era un malalt ni un ésser estrany. Al tornar vaig decidir parlar amb els meus pares. Sabia el que em passava i volia que estiguessin al meu costat.

Testimoniatge

-No sabien res, és clar.

-És clar que no. I no ho van entendre. Aquella nit el meu pare va agafar un ganivet, em volia matar. Vaig haver de sortir corrent de casa, i des d'aleshores no els veig. Vaig demanar una altra beca i vaig tornar a Espanya, a Barcelona; primer havia estat a Alacant. La meva intenció ja era la de demanar asil.

-¿Sol, sense ajuda de ningú?

-Vaig entrar en contacte amb la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat i després amb Acathi, l'Associació Catalana per a la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants. Em van ajudar moltíssim. I em van ajudar a fer-ho amb discreció.

-¿Discreció? ¿Per què?

-Perquè els georgians d'aquí tampoc ho accepten, pensen que ets una vergonya per a la nació. Per ells, un georgià homosexual no existeix. Abans de demanar l'asil em vaig assegu-

“Els georgians d'aquí tampoc accepten l'homosexualitat”

rar que això no implicava que des d'aquí es contactés amb les administracions georgianes. Fins i tot em vaig assegurar que no implicés que es posessin en contacte amb els meus pares. Que allà se sàpiga que el seu fill és homosexual els hauria perjudicat, i no ho vull. Per això no poden sortir ni la meva cara ni el meu verdader nom.

-¿Li van donar l'asil?

-No. No van estudiar el meu cas, només van mirar números, estadístiques, que l'homosexua-

“Aquella nit el meu pare va agafar un ganivet, em volia matar”

litat a Geòrgia no és delictes... No van considerar els meus motius personals. La meva situació l'he pogut regularitzar per arrelament.

-¿Està millor?

-Tant com dir que jo realment vaig néixer fa quatre anys. Ara no amago qui sóc, menys quan em trobo amb un georgià. I alerta, no vull dir que tots siguin així. Però jo vaig patir molt mentre vaig viure allà.

-¿I els seus pares? ¿S'hi va reconciliar?

-Els meus pares després d'anys van contactar amb mi per internet. Diuen que n'estan penedit, però no hi puc confiar. Encara recordo aquella nit, el ganivet. No puc arriscar-me a anar allà i que el meu pare em fiqui en un monestir per curar-me.

El present testimoniatge va participar a la “Jornada sobre el dret d'asil per motius d'orientació sexual i identitat de gènere” co-organitzada per la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat (CCAR), l'Associació Catalana per a la Integració dels Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants (ACATHI), el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada de la Generalitat de Catalunya (CEJFE), i la Fundació ACSAR, juntament amb la Col·laboració del Col·legi d'Advocats Penal Internacional (CAPI).